

JULIE ZIGLAR

*Are un altfel de impact asupra oamenilor, pentru că lumea vede
că nu și-a condus viața după cum i-au dictat circumstanțele.*

zig ziglar

de la bine
la excelent

147

CAPITOLUL 1

O călătorie pasionantă

Știu, din experiență, că succesul se datorează mai puțin abilităților pe care le ai și mai mult pasiunii pe care o manifesti față de un domeniu sau altul. Învingător este acela care se dedică trup și suflet muncii sale.

CHARLES BUXTON

Pasiunea oarbă dispare rapid, în timp ce determinarea, construită pe principii solide, rămâne de neclintit, precum o stâncă în mijlocul valurilor.

WILLIAM GURNALL

Adevărata problemă nu e că suntem prea porniți să înfăptuim lucruri rele, ci că nu suntem destul de porniți să le înfăptuim pe cele bune.

LARRY CRABB

Dacă vrem să cunoaștem desăvârșirea, ca oameni, trebuie să ne dezlănțuim pasiunea, lăsând la o parte toate pericolele pe care le poate implica.

PHILIP SHELDRAKE

În loc să se folosească de pasiunile lor pentru a avea o viață mai bună, oamenii-și irosesc viața trăind pentru ele.

SIR RICHARD STEELE

Pasiunea este subestimată și nu e răsplătită așa cum ar trebui. Când un student cu un IQ mediu înregistrează rezultate uimitoare în plan academic înseamnă că e pasionat de ceea ce face. Când vezi un sportiv cu capacități medii îndeplinind sarcini titanice, e limpede că lucrul care-l împinge spre asta e tocmai pasiunea. Când părintele-și îngrijește copiii în ciuda unor handicapuri fizice sau educaționale ori a unor opreliști – obstacole care l-ar împiedica pe orice om obișnuit să-și continue drumul – înseamnă că e mânat de pasiune.

America și-a câștigat independența datorită pasiunii nutrite de părinții săi fondatori. Fiecare renaștere de ordin religios a avut ca fundament pasiunea. Mișcarea revoluționară americană pentru dobândirea drepturilor civile a fost stimulată de pasiunea lui Martin Luther King Jr. și a altor susținători ai drepturilor civile. Pasiunea merită mult mai multă atenție decât i-a fost acordată înainte vreme.

Sunt de părere că pasiunea joacă un rol esențial în atingerea tuturor obiectivelor importante. În funcție de personalitatea ta și de lucrurile cărora te dedici, pasiunea ta poate fi nobile, adică stând sub semnul generozității, sau egoistă, în cazul în care-ți va aduce beneficii numai ție. Descoperirea și întreținerea pasiunii reprezintă o călătorie, nu un eveniment. Există un proces de urmat; unii-l descoperă mai din timp, iar alții-l descoperă mai târziu. Descoperirea și întreținerea unei pasiuni nobile produc o mare bucurie și sunt însoțite de recompense personale, precum și de beneficii vizând societatea.

O să-ți povestesc despre doi oameni pasionați, provenind din medii sociale foarte limitate. Dacă vreunul dintre noi

le-ar fi cunoscut trecutul, i-ar fi considerat incapabili să atingă performanța și succesul. Însă ar fi greșit. Pasiunea pe care au dezvoltat-o cei doi pentru domeniile lor de activitate arată cât se poate de limpede că aceasta poate fi întreținută în timp. Odată citite poveștile de mai jos, o să înțelegi că pasiunea se află ascunsă undeva, în interiorul tău, așteptând să fie eliberată.

Un vis ce nu se va stinge niciodată

Oamenii sunt motivați de lucruri diferite, însă inspirația este vitală, dacă vrem să descoperim ce anume ne pasionează. Inspirația autoarei Debbie Macomber a izvorât dintr-o sursă foarte neobișnuită: i-a murit de leucemie un verișor la care ținea mult. Cei doi fuseseră foarte apropiați, iar decesul lui David a marcat-o profund. După înmormântare, Debbie a spus: „M-am simțit ca și cum mi-ar fi zis Dumnezeu că nu-mi mai pot amâna visurile, lucru pe care-l făcusem atâția ani la rând, căutându-mi nenumărate scuze. Eram una dintre persoanele care lăseau totul pe mai târziu...” Moartea lui David i-a arătat că e posibil să nu existe de fiecare dată un „mai târziu” și că visurile trebuie îndeplinite *numaidecât*.

Deși nu și-a dat seama atunci, înainte de moartea lui David a existat un moment definitiv, când s-a dus la centrul de tratare a cancerului, să-l viziteze. Fiind dislexică, i-a fost greu să citească indicatoarele și să se orienteze prin spital. Frustrată, după ce s-a învârtit un timp în cerc, a rugat un doctor s-o îndrume. Acesta i-a spus: „Mergi până-n capătul coridorului și după aceea ia-o la dreapta. Apoi intră pe ușa pe care scrie «Accesul interzis».”

Ulterior, Debbie a spus că și-a petrecut restul vieții trecând dincolo de uși închise – pentru că a descoperit, în acea zi, că putea face acest lucru.

În liceu, lui Debbie i-a fost destul de greu; și la facultate n-a avut bursă. Așa că – la fel ca majoritatea tinerelor din 1960 – s-a căsătorit și, în cinci ani, a făcut patru copii. Fiind casnică, visa să scrie cărți, dar nu s-a gândit niciodată că acest lucru s-ar putea întâmpla cu adevărat. Acum e convinsă că, dacă nu i-ar fi murit vărul, ar fi continuat să nu facă nimic altceva decât să viseze. A discutat despre visul ei cu soțul, iar el a încurajat-o să scrie. A închiriat o mașină de scris, pe care a așezat-o pe masa din bucătărie, mutând-o de fiecare dată când lua cina.

Când își spune povestea, Debbie accentuează că nu avea cunoștințele necesare pentru o carieră de scriitoare. Părinții ei erau copii de imigranți; tatăl nu terminase liceul și fusese luat prizonier în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. În prezent, Debbie spune despre ea că este „o scriitoare ingenioasă“ și că n-o recomandă nimic pentru asta în afară de propriul vis, pe care crede că i l-a sădit Dumnezeu în suflet. Crede că visurile vin de la El și că singura modalitate prin care le putem împlini este să ne întoarcem spre El cu credință.

În orele în care copiii erau la școală, supermama se punea pe scris. „Scrisorile de respingere n-au conținut deloc să apară și mi se păreau adevărate lovituri în moalele capului, descurajându-mă să înaintez noi propuneri prin poștă“, a mărturisit ea. Lista respingerilor devenise impresionantă, dar, după cinci ani care au trecut foarte greu, și-a văzut prima carte publicată.

Debbie a luat parte la o conferință susținută de mine în hotelul Tacoma Dome în 1990. Mi-a mărturisit că a impresionat-o discursul meu, că spusele mele de atunci au avut un impact semnificativ asupra ei. Și-a dat seama că mai avea mult până să devină o scriitoare de succes. Cărțile ei erau scoase din librării după câteva săptămâni și ea glumea pe seama acestui lucru spunând că viața lor pe rafturi era la fel de lungă ca a brânzei proaspete. Tirajul era mic și nu avea nicio șansă să figureze pe marile liste de bestselleruri.

Debbie Macomber a refuzat să scrie despre subiecte populare pe-atunci, adică despre nemurire și sex, explicând că nu-și dorea ca scrierile sale să dezonoreze standardele Bibliei: „Toate poveștile mele au fost caracterizate ca povești de dragoste tradiționale și siropoase“, a spus ea. „După ce te-am auzit vorbind, Zig, am realizat că orice e posibil! Mi-ai redat încrederea în mine!“

La încheierea prelegerii, Debbie a cumpărat aproape toate cărțile și materialele mele audio – în valoare de aproximativ 800 de dolari. A ascultat, împreună cu soțul ei, toate înregistrările și au citit toate cărțile. Debbie mi-a spus că, după părerea ei, Cel care a îndrumat-o spre seminarele mele a fost chiar Dumnezeu. În ziua aceea și-a descoperit inspirația și sprijinul de care avea nevoie pentru a nu renunța la pasiunea ei pentru scris – și a crede în propriul succes.

Ești pregătit să afli continuarea? Astăzi, Debbie are peste 70 de milioane de exemplare vândute în întreaga lume, iar valoarea drepturilor sale de autor a crescut de mai multe ori de când a ascultat înregistrările mele pentru prima dată. Cărțile sale au figurat în toate marile topuri de bestselleruri, inclusiv pe listele cu cărți cartonate

ale publicației *The New York Times*, precum și pe cele cu volume broșate, de interes general. „Oamenii-mi zic, de cele mai multe ori, că le place stilul meu respectabil de-a scrie – că pot oricând să împrumute cartea mai departe bunicilor sau copiilor lor“, spune ea.

Debbie încă mai ascultă materialele audio pe care le-a cumpărat în 1990 și, de fiecare dată când ajung în orașul ei, vine să mă vadă. Nu de mult, ne-a invitat la cină pe mine și pe soția mea, Roșcata (așa o alint eu pe Jean atunci când vorbesc despre ea, cu mențiunea că atunci când mă adresez ei, direct, îi spun „scumpa mea“). Ne-a spus că, prin intermediul poveștilor ei, Dumnezeu i-a dat posibilitatea de a comunica și de a le transmite tot felul de mesaje cititorilor ei. Eu o cred: acest „Dumnezeu i-a dat“ reprezintă fundamentul pasiunii sale în tot ceea ce face. După ce a renunțat să se mai concentreze asupra câștigurilor financiare, axându-se, în schimb, pe mesajul pe care voia să-l transmită, considerat a fi un adevărat dar de la Dumnezeu, Debbie a cunoscut succesul la care spera.

Ea consideră că implementarea programului de instruire avansată, conceput de mine, este cel mai important lucru pe care l-a făcut în calea sa spre succes. Era conștientă de faptul că e solicitant și plăcut, că i-ar fi pus mintea la lucru și că trebuia să-l urmeze preț de 24 de săptămâni. Însă, oricât de atrăgător i s-ar fi părut, avea prea multe de făcut în general. Avea, ca mulți alții, o viață dezechilibrată și nu i se părea deloc oportun să mai adauge încă o activitate pe listă. Dar a urmat programul și și-a redobândit echilibrul.

În prezent, este bunică și-și iubește foarte mult nepoții, așa că-și organizează timpul în așa fel, încât să poată sta și cu ei. Întreaga familie se adună laolaltă în ziua de 4 Iulie,

conform tradiției. Ba odată, cu ocazia aceleiași zile, au făcut și o excursie în Alaska cu toții, în memoria tatălui său decedat, care iubise foarte mult America. Împreună cu fiicele ei, organizează, în fiecare an, un eveniment* prin care-și arată recunoștința față de cei care le-au binecuvântat viețile, mulțumindu-le pentru ceea ce au făcut și arătându-le tuturor cât sunt de speciali.

Când mă gândesc la Debbie Macomber, îmi vine-n min-te un pasaj din Sfânta Scriptură care, interpretat în limbajul zilelor noastre, o reprezintă foarte bine pe Debbie: „Fraților... fiecare să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții.“ (*Galateni 6, 4*)**

Deși este una dintre cele mai pasionate persoane pe care le cunosc, Debbie n-a fost niciodată „impresionată de ea însăși“, lucru care face ca pasiunea ei să fie cu-atât mai atractivă și mai contagioasă. Ca mamă (și, mai nou, ca bunică), este un om cu picioarele pe pământ, care a avut un vis și a decis să și-l împlinească, luptându-se ani la rândul pentru a-și găsi o nișă pe piață. De-a lungul timpului, și-a armonizat pasiunea cu devotamentul pentru copii și pentru soț. Debbie este dovada vie a faptului că, atunci când sunt alimentate de o pasiune care-i servește pe ceilalți și-l onorează pe Dumnezeu, visurile se împlinesc.

* Evenimentul este cunoscut, în America, sub denumirea de *Gratitude Tea*. (N. red.)

** Citatele sunt preluate din Biblia sau Sfânta Scriptură, ed. Cornilescu. (N. red.)

Slabe șanse...

Oamenii pasionați având contribuții majore la nivelul societății nu sunt doar foarte motivați, ci sunt, în plus, motivați de lucruri mai speciale. Acestea vizează, în permanență, împlinirea unor scopuri în vederea binelui comun... vizează servirea celor din jur... și transformarea lumii în care trăim într-un loc mai bun. Singura modalitate de a trece de la stadiul de simplă supraviețuire la stabilitate, iar apoi de la stabilitate la succes și de la succes la o viață cu sens, este să te implicii într-un domeniu de activitate ocrotit de Dumnezeu, pentru a putea contribui semnificativ la viața altor persoane. Exact asta a făcut George Washington Carver, cu toate că șansele sale de reușită păreau să fie foarte slabe.

Dacă George Washington Carver n-ar fi făcut decât să supraviețuiască propriei copilării, nu s-ar fi calificat pentru onorabila menționare a numelui său pe lista personalităților cu cele mai mari realizări din lume. S-a născut puțin după 1860, în luna ianuarie, la o fermă din apropiere de Diamond Grove, Missouri. Membrii familiei Carver (de unde și numele lui George) erau imigranți germani, care au venit în America și s-au instalat în Missouri. Nu erau adepții sclaviei, dar părea a fi cea mai bună modalitate de a o ajuta și de a-i asigura o companie lui Susan Carver, care nu putea avea copii.

Familia Carver avea o sclavă pe nume Mary, care a născut doi fii, cel de-al doilea fiind numit George Washington. (Tatăl său era un sclav de la o fermă din apropiere.) Pe când era doar un băiețel, el și mama sa au fost răpiți și duși în Arkansas de niște hoți, care aveau obiceiul să fure

animalele domestice și sclavii de la fermele izolate din Ozark. Domnul Carver a încercat să-i urmărească pe hoți, însă le-a pierdut urma, iar atunci când s-a întors acasă, a oferit o recompensă mare pentru mamă și copil. După câteva zile, George, extenuat și slăbit, a fost recuperat în schimbul recompensei, însă de mama sa, Mary, nu s-a mai auzit nimic niciodată. Tatăl acestuia avea dreptul să-l viziteze destul de des, însă, după câțiva ani, a murit în urma unui accident la fermă.

Fără grija și dragostea lui Susan Carver, băiatul ar fi murit, cu siguranță, în momentul în care a fost lovit de o răceală puternică, de-abia mai putând respira. Chit că a supraviețuit, a rămas cu o stare precară de sănătate, iar consecințele bolii timpurii și-au lăsat amprenta asupra vocii lui, care-a căpătat un timbru ciudat, motiv pentru care multora le era greu să-l înțeleagă.

Iată un tânăr care părea să n-aibă nicio șansă: născut sclav, rămas orfan și având multe probleme de sănătate și o copilărie nefericită. Dar nu s-a lăsat descurajat de toate aceste obstacole.

Fascinația înnăscută a lui Carver pentru rațiunea ce stă la baza vieții l-a împins spre cunoaștere, această misiune preocupându-l până la capătul zilelor sale. La vârsta de zece ani, a renunțat la securitatea de care se bucura în sânul familiei Carver și a plecat într-o localitate din apropiere, să urmeze cursurile unei școli pentru cei de culoare. Chiar dacă nu știa nici unde va sta și nici cum va supraviețui, simțea că trebuia să plece și exact asta a și făcut. A început o călătorie pasionantă care avea să-l poarte din oraș în oraș și din stat în stat, până când a ajuns să studieze și să predea după cele mai înalte standarde.

George Washington Carver nu și-a pierdut niciodată fascinația pentru misterele vieții. Credincios fiind, L-a rugat pe Dumnezeu, la începutul carierei sale, să-i dezvăluie secretele Universului. Amuzant, cum era de obicei, a spus că Dumnezeu i-a mărturisit că misterele Universului ar fi peste așteptările sale. Și că, chipurile, i-ar fi zis că putea, în schimb, să-i destăinuie misterele unei alune. Acest simț al umorului l-a însoțit pe Carver de-a lungul multor ani de cercetare migăloasă asupra unor lucruri simple.

Carver a reușit să se angajeze la Institutul Tuskegee din Alabama, înființat în 1881 de către Booker T. Washington. Era șeful Catedrei de agricultură și deci avea responsabilitatea de a preda, coordona și motiva studenții și profesorii. Însă dragostea sa pentru cercetare – pasiunea pentru investigarea secretelor Universului – l-a ținut mai mult în laborator decât în sala de curs. Washington s-a lăsat, în cele din urmă, convins de pasiunea lui Carver pentru explorare și a creat Catedra de cercetare în agricultură, asupra căreia Carver avea control deplin.

Cu toate că printre atribuțiile sale nu se mai număra și aceea de predare, studenții de la Institut au fost foarte influențați de el. Pasiunea lui s-a dovedit atât de contagioasă, încât aceștia au cerut să facă ore cu el. Într-o vară, pe când a fost desemnat ca participant la o conferință pentru tineret, un grup mare de băieți se trezea înainte de ora cinci dimineața și-i ținea companie pe parcursul plimbărilor matinale. Precum binevoitorul Pied Piper, Carver i-a dus în locuri unde li se dezvăluiau frumusețea și complexitatea naturii. Fiecare lucru creat de Dumnezeu reprezenta o minune pentru el. Carver descria fascinant lucruri care celorlalți li se păreau ne semnificative. Unul dintre tinerii